

Éppen jókor menekült, mert az egyik parlamenti párt kiváló titkára megismerte. — «Hé, emberek, tisztelt választópolgárok! — kiáltott stentori hangon a tér közepén. — Ott menekül a Holnap Hőse! Fogják meg! Tépjék le róla az álszakált! Fogják meg!»

Azonban még ez egyszer szerencséje volt. Idejében eltűnhetett rajongó üldözői elől. Nem ült a liftre. Remegő inakkal, zakatoló szívvel felmászott a hatodik emeletre és besurrant a lakásába, mint a tolvaj.

A kulcsot megfordította a zárban kétszer és eltorlaszolta a bejáratot. Kimerülten omlott a diványra és sírni kezdett. Hosszasan, fájdalmasan sírt. «Nem viselhetem el ezt a szörnyű hajszát». — Zokogta. — Úgy érzem, meg kell adnom magam a dicsőséges sorsnak. Fel kell áldoznom magam a közért. Rá kell szánnom magam annak a mámorító örömnök befogadására, amit a hatalom birtoklása jelent. Elhatározta, hogy nem bujkál tovább. Holnap megállítja az első embert az utcán és bemutatkozik: «Én vagyok a Holnap Hőse, akit keresnek, akitől világboldogító tetteket várnak. Én vagyok az áhított valaki, akiről cikkeznek, akiről áradozó verseket írnak a költők. Én vagyok az, akit a parlamentben is reklamáltak. Rendelkezésekre állok, fenséges nép! Hőshöz illően vállalom mindent, ha kell, programot adok, ha kell, fogadom a sajtó képviselői is. Vállalom a történelmi nagyság mártírszerepét!» Megadással hajtotta le a fejét. Csodálatos béke és elszántság költözött a lelkébe. Képzeletben szájalommal ölelte magához az emberiséget, amelyet holnaptól kezdve ő boldogít s amely epedve, türelmetlenül vár reá.

Ebben a felmagasztosult lelkiállapotban dolgozott otthon hajnalig. Elrendezte a könyveit, az íróasztalát. Egy-két sürgős levélre válaszolt még. Utolsó este volt magánember s temetnie kellett szerény multját.

Lefekvés előtt, amikor minden személyes ügyével végzett, arra gondolt, hogy régi szokásához híven, talán utoljára, tánczenét hallgat Londonból. Holnaptól kezdve, hogy hős lesz, úgy sem ér rá ilyen intim és szabad gyönyörűségre.

A Holnap Hőse azonban ijedten zárta el a rádiót, mert a szpiker éppen az ő személyleírását közölte a nagyvilággal. — «Igazán nem bujkálhatok tovább — rebegette keserű szájjal. — Holnap, ha nem jelentkezem, még a sztratoszférában is keresni fognak! . . .»

SZÉL SE ÉRI!

*Szél se éri, csak verőfény,
mégis hull a falevél.
Nem várja, míg vihar tépi,
elmúlt a nyár, nem remél.*

*Nekem is jobb volna menni,
míg csalóka fény ragyog,
nyári hittel vihar előtt,
ha úgylis soron vagyok.*

Réz Gyula.